

Elias Vella

JEŽÍŠ,
MŮJ UČITEL

Pojď a následuj mě

ELIAS VELLA

ELIAS VELLA

Ježíš, můj Učitel

Pojď a následuj mě

KARMEITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Vella, Elias, 1941-

[Jesus, my teacher. Česky]

Ježíš, můj učitel : pojd' a následuj mě / Elias Vella ; z anglického originálu Jesus, my teacher ... s přihlédnutím k slovenskému překladu přeložila Jindra Hubková. - V Praze : Karmelitánské nakladatelství, 2023. - 175 stran. - (Knihy Eliase Velly)
Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o.

ISBN 978-80-7566-387-0 (brožováno)

* 27-4-5 * 2-312.6-584.5 * 27-184 * 2-145.3 * 27-145.3 * 27-1/-9 * 27-4

* 2-474-256-277 * 2-231 * (049)

- učednictví (křesťanský život)
- svatost - křesťanské pojetí
- vnitřní konverze - křesťanské pojetí
- Bůh a člověk - křesťanské pojetí
- Boží vůle
- Boží prozřetelnost
- křesťanské učení
- křesťanský život
- biblická interpretace
- biblické citáty
- vnitřní uzdravení
- pojednání

27-5 - Liturgie. Křesťanské umění a symbolika. Duchovní život [5]

© Per Immaculata Ing. Anna Virágová, Veľký Lapáš 171,
951 04 Slovenská republika
Czech edition © KatMedia, s. r. o., Praha, 2023

ISBN 978-80-7566-387-0

Obsah

1

BOŽÍ PLÁN S NAŠÍM ŽIVOTEM	9
Povolání k učednictví	11
Uzdravit se znamená následovat Ježíše	14
Uzdravení má vést k učednictví	16
Plnost uzdravení	16
Proč jít za Ježíšem?	18
Náš život není řízen slepým osudem	21
Bůh si přeje naši svatost	23
Z originální podobizny se může stát karikatura	25
Žít podle Božího plánu znamená postupovat kupředu	28
Následování Ježíše vylučuje průměrnost	32
Pro mnohé je křesťanství pouhou kulturní záležitostí	34
Jaký plán má se mnou Bůh?	36
Naše úloha v Kristově tajemném těle	36
Boží plán ve Starém zákoně	38
Nový Izrael	39
Jak poznat Boží plán?	40
I ďábel má pro nás plán	43
Jedinečný Boží plán pro každého	45
Může Bůh změnit svůj původní plán s námi?	46
Lidské plány a Boží plán	48

2

EMAUZŠTÍ UČEDNÍCI	51
Učednictví je cestou v Ježíšovi	53
Cesta Maří Magdalény	53
Cesta Marie a Josefa	54
Cesta izraelského národa	55
Cesta emauzských učedníků	56

3

BŮH SI PŘEJE NAŠE OBRÁCENÍ A SVATOST	93
Potřeba obrácení	95
Od reformy k obnově, od obnovy k obrácení	97
Různé pohledy na obrácení	99
Svatost spočívá ve vytrvalé snaze o konverzi	105
Proč usilovat o svatost?	106
Svatost není nabídka, ale příkaz	108
Svatost je přitažlivá a je pro každého	117
Svatost znamená růst v důvěrném vztahu k Pánu	118
Svatost znamená být dobrým nástrojem v Božích rukou	119
Svatost je výzvou pro tento svět	121

4

JSME POVOLÁNI

STÁT SE JEŽÍŠOVÝMI UČEDNÍKY 123

Učitelé a učedníci 125

Ježíš a jeho učedníci 126

Podmínky učednictví 129

Ježíš charakterizuje vlastnosti učednictví 135

Nedokonalí učedníci 152

Vzory učednictví ve Starém zákoně 156

Maria, dokonalá učednice 166

SLOVO ZÁVĚREM 171

1

BOŽÍ PLÁN S NAŠÍM ŽIVOTEM

Povolání k učednictví

Největším tajemstvím a zároveň největší hodnotou našeho života je Boží láska. Bůh touží zachránit úplně všechny lidi. Ze své strany také podnikl všechno pro to, aby nás k sobě přitáhl. Dal nám k dispozici prostředky milosti, abychom jejich pomocí dosáhli štěstí tady i na věčnosti. Nejvýraznějším projevem jeho lásky je skutečnost, že poslal svého jediného Syna, aby nás spasil (srov. Jan 3,17). Ježíš Kristus, zosobňující nekonečné Boží milosrdenství a jeho péči o člověka, vstupuje do našeho života různými způsoby a v různých podobách. V jednotlivých etapách našeho života ho můžeme vnímat jako svého lékaře, Učitele, přítele a Pána. A kdykoli mu dovolíme, aby nás chytil za ruku a vedl nás, otevře se před námi dosud netušená a přitažlivá cesta vedoucí k životu v plnosti (Jan 10,10).

Ježíš, náš lékař

Ježíš si přeje naše uzdravení. Pouze duchovně zdravý nebo uzdravující se člověk může skutečně následovat Ježíše a radovat se z plodů Ducha Svatého: lásky, radosti, pokoje, trpělivosti (srov. Gal 5,22–23). Prvním a nevyhnutelným krokem na cestě za Ježíšem je vnitřní uzdravení. Ohniskem našeho zájmu na této etapě následování Krista jsme my sami, nikoli Bůh. Uvědomujeme si, že jsme nemocní, a proto přicházíme za Ježíšem a prosíme ho, aby nás uzdravil tělesně, duševně i duchovně. O Ježíšovi, našem lékaři, i o vnitřním uzdravení se dočtete v knize *Ježíš, lékař těla i duše*.

Ježíš, náš Učitel

Po setkání s Ježíšem-lékařem je zapotřebí postoupit na duchovní cestě o krok dál a setkat se s ním jako s Mistrem. V tomto druhém kroku ho neprosíme, aby nám něco dal, ale ptáme se ho, co máme dělat. Chceme ho následovat, být jeho

učedníky, vnímavými k jeho slovům a plánům. Soustředíme se na Písmo svaté, často je otvíráme, pozorně je čteme, studujeme a rozjímáme. Uvědomujeme si, že se v našem životě začíná rodit cosi nového. Ježíš, náš Učitel, nás volá: „Pojď a následuj mě!“ (Lk 18,22). A my jdeme za ním jako učedníci za svým Pánem, Cestou, Pravdou a Životem (Jan 14,6), protože víme, že on jediný nám přináší pravý pokoj a radost. To ale pořád ještě nestačí. Musíme pokračovat v cestě.

Ježíš, náš přítel

Jsme Ježíšovými učedníky, proto na cestě za ním musíme postoupit o další krok, a tím je setkání s Ježíšem-přítelem. Skutečný přítel za námi nepřichází, jenom když něco potřebuje. Skuteční přátelé jsou šťastní, mohou-li být spolu, mohou-li se radovat ze vzájemné přítomnosti, a nepotřebují k tomu spoustu slov. Vzpomeňme na radost Maří Magdalény, když se s Ježíšem setkala po jeho zmrtvýchvstání v Getsemanské zahradě. Ježíš ji zavolal jménem: „Marie!“ Ona odpověděla: „Mistře!“ (srov. Jan 20,16). Pouhá dvě slova, avšak plná upřímného duchovního přátelství! Na této etapě duchovního života se vydáváme za Pánem v modlitbě cestou plnou překvapení, protože setkat se s Ježíšem jako s přítelem znamená setkat se s ním v hluboké kontemplaci, znamená to položit si hlavu na jeho srdce jako milovaný apoštol Jan při poslední večeři (srov. Jan 13,23).

Ježíš, náš Pán

Po setkání s Ježíšem-přítelem se s ním můžeme setkat i jako se svým Pánem. Co to znamená? Setkat se s Ježíšem-Pánem znamená odevzdat mu do rukou všechno, co jsme a co máme. Návod, jak to udělat, nám nabízí svatý Pavel v Prvním listu Soluňanům: „Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši“ (1 Sol 5,16-18). Na této etapě

duchovního života odevzdáváme Ježíšovi svá přání a plány, úspěchy i neúspěchy, radosti i bolesti, chvíle naplnění i prázdnoty, kdy necítíme vůbec nic a voláme spolu s Ježíšem: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46).

Snaha důsledně poznávat a plnit Boží vůli nám pomůže setkat se s Ježíšem jako se svým Učitelem. Právě o něm je tato kniha, avšak nebudeme v ní znovu opakovat to, o čem jsme meditovali na semináři o vnitřním uzdravení. Je zřejmé, že ještě nejsme úplně zdraví, protože uzdravování znamená cestu a postupný růst. Dokud žijeme, pořád jsme na cestě, protože všichni potřebujeme tělesné, psychické i duchovní uzdravení. Prozatím však tato hlediska ponecháme stranou a soustředíme se na duchovní život z jiného hlediska - z pohledu učednictví. Co to znamená být učedníkem? Znamená to následovat Ježíše, setkat se s ním jako s Učitelem našeho života, který nás přivede k nebeskému Otci.

Jsmo věční žebráci

Přicházíme-li k Ježíšovi jako ke svému lékaři, obracíme se na něho s prosbou, co pro nás má udělat: „Pane, uzdrav mě, odpusť mi, obnov mě. Pomoz mi v mých potřebách. Uzdrav má zranění, uzdrav rány, které jsem utržil v minulosti. Dej mi odpouštějící srdce.“ První setkání s Ježíšem tohoto druhu se podobá setkání Ježíše se slepcem z Jericha, který na Pána volal: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ (Mk 10,47).

Samozřejmě nesmíme ignorovat ani toto hledisko našeho duchovního života. Jeho důležitost potvrzuje i sám Ježíš, když nás vybízí: „Tlučte, a otevře se vám!“ (Mt 7,7). Jako by nám chtěl říci: „Naléhejte na nebeského Otce, aby vám dal všechno, co potřebujete.“ Ježíšova slova bychom mohli vyjádřit ještě odvážněji: „Obtěžujte ho“ neboli: „Naléhejte na něho tak dlouho, dokud vám nedá, co potřebujete!“

Ježíš vypráví v jednom podobenství o neodbytném muži, který přichází v noci za svým přítelem. Buší na dveře jeho domu, aby si od něho vypůjčil tři chlebové placky. Muž

uvnitř domu mu odsekne: „Neobtěžuj mě! Jak se opovažuješ přijít za mnou tak pozdě v noci a chtít po mně chléb?! Dej mi pokoj! Už jsem v posteli i se svými dětmi!“ Ježíš však dále vypráví, že neodbytný přítel nepřestává bouchat na dveře, dokud to pán domu nevzdá a neřekne: „Dobrá tedy, ať mám konečně od tebe pokoj, vstanu a dám ti to, co potřebuješ.“ V závěru podobenství Ježíš dodá: „Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje“ (srov. Lk 11,5-8).

Naléháme-li na Boha, abychom od něho dostali to, co potřebujeme, není na tom vůbec nic špatného. Prosebnou modlitbu nelze vylučovat ze života, je nesmírně důležitá. Konec konců – jsme věční žebráci neustále o něco prosící Boha. Přicházíme před něho s nataženou rukou a opakujeme: „Pane, dej! Dej! Potřebuji tě! Bez tebe si neporadím!“

Uzdravit se znamená následovat Ježíše

Mnozí lidé jdou za Ježíšem jen proto, aby je uzdravil. Dalo by se říci, že většina lidí následuje Ježíše pouze z tohoto důvodu. Jakmile ale dojdou splnění své prosby, jinými slovy – jakmile je Ježíš uzdraví, opustí ho, už ho nepotřebují, vždyť jsou přece zdraví. Odcházejí od něho i v případě, že je neuzdraví podle jejich představ.

Neříkám, že je špatné dojít si za Ježíšem pro uzdravení. Obrovské zástupy lidí ho následovaly výhradě proto, aby se nad nimi smíloval a pomohl jim. Ježíš nikdy nikoho od sebe neodehnal. Nevyčetl lidem: „Přicházíte za mnou pouze proto, abyste se uzdravili, a jelikož vám jde jenom o to, neuzdravím vás.“ V žádném případě! Ježíš kladl ruce na příchozí a uzdravoval je. A přece: následujeme-li Ježíše výhradně proto, aby nás uzdravil, zdaleka to nestačí.

Ježíš se nikdy nevyhýbal trpícím lidem, kteří za ním přicházeli. Ale přál si, aby si uvědomili pravý smysl tělesného uzdravení, a tím je následování. Po každém uzdravení evangelisté dodávají, že ho dotyční následovali, šli za ním. Přesně

to je cílem každého uzdravení: následovat Ježíše. Každé uzdravení, po kterém nenásleduje rozhodnutí jít za Ježíšem, je pouze částečné a dočasné. Člověk se zcela uzdraví teprve v okamžiku, kdy se rozhodne jít za Ježíšem.

Proto je zapotřebí, abychom nezustali stát na místě, máme vykročit. Nestačí totiž prosit Ježíše o to, co potřebujeme. Vykročit znamená následovat ho, prosit ho, abychom se směli stát jeho učedníky. Skutečného uzdravení dosáhneme až v momentu, kdy se staneme Ježíšovými učedníky, kdy ho přijmeme do života.

Připomeňme si uzdravení deseti malomocných (Lk 17,11-19). Vyběhli Ježíšovi vstříc a prosili ho, aby se nad nimi smiloval. Když jim Ježíš přikázal, aby se šli podle Zákona ukázat kněžím, cestou za nimi byli uzdraveni. Jenomže pak už se k Ježíšovi nevrátili - už ho nepotřebovali, už přece dosáhli svého. Jeden jediný se vrátil, aby poděkoval. Ježíš se ho otázel: „A kde je těch ostatních devět? Neuzdravilo se vás deset?“ Proč se Ježíš vyptával na těch zbylých devět? Proč chtěl, aby se vrátili všichni? Proto, že těch devět malomocných mělo uzdravené pouze tělo, ale ještě nebyli úplně zdraví. Jak už jsme řekli, skutečné uzdravení spočívá v následování Ježíše.

Lidí, kteří zažili tělesné uzdravení, je ve skutečnosti mnoho. Nemají zdravotní problémy, neberou léky, nechodí k lékaři, a přes to všechno jsou zoufalí a nemají v srdci ani pokoj, ani radost. Ačkoli jsou tělesně zdraví, trpí stresem a jsou plní vnitřního napětí a strachu. V životě nenalézají žádné světlo a častokrát si kladou otázku: „Proč vlastně žiji? K čemu jsem tady?“ K tomu, abychom prožívali skutečný vnitřní pokoj, je pouhé tělesné zdraví málo. Potřebujeme následovat Ježíše. Vydáme-li se za ním, budeme s to snášet své každodenní kříže. Utrpení nás nezlomí a nepřipraví o radost v srdci. Mnozí lidé se cítí psychicky zdraví, a přesto jim chybí radost v srdci a pokoj v mysli. Chybí jim něco velice důležitého. Tím, co jim chybí, je Ježíš sám a rozhodnutí následovat ho. Tvrdit, že jsme skutečně zdraví, můžeme pouze tehdy, vydáme-li se na cestu za Ježíšem. Nestane-li se Ježíš Pánem našeho srdce, nedosáhneme úplného uzdravení. Hovoříme-li tedy

o učednictví, mluvíme o celistvém uzdravení, které potřebuje každý z nás.

Uzdravení má vést k učednictví

Chceme-li následovat Ježíše, nestačí běhat za ním a žadonit: „Dej... uzdrav... nedopuť...“ Musíme se ho také neustále ptát: „Pane, co si ode mě přeješ? Co chceš, abych udělal?“ To je právě učednictví. Chceme-li se proto stát Ježíšovými učedníky, musíme se ho ptát, co máme dělat, jaká je jeho vůle. Pouze tehdy ho můžeme následovat jako učedníci.

Je zapotřebí pochopit rozdíl mezi učedníkem a apoštolem. Apoštol je člověk, který pracuje pro Ježíše, zatímco učedník je ten, kdo Ježíše následuje. Jsme-li apoštoly nebo hlasateli evangelia, ale nejsme-li učedníky, nemůžeme být pravdivými apoštoly ani přesvědčivými hlasateli evangelia. Žel je mnoho těch, kdo toho sice pro Ježíše dělají opravdu hodně, avšak nejsou s ním, nenásledují ho, a tedy nejsou jeho učedníky.

Plnost uzdravení

Nemáme v úmyslu mluvit o lidech, kteří přicházejí za Ježíšem kvůli uzdravení. Naopak, chceme být jako Nikodém, který přišel za Ježíšem uprostřed noci s otázkou: „Mistře, co mám dělat?“ (srov. Jan 3,1–10). Dokážeme-li položit Ježíšovi stejnou otázku, naše uzdravení bude úplné. Budeme-li však prosit Ježíše pouze o to, aby nás zbavil nemocí, uzdravil z depresí a napětí nebo aby nám pomohl vyhýbat se hříchu, nestane se tak. To bude možné pouze za předpokladu, že se rozhodneme následovat Ježíše a ve všem plnit Boží vůli. Naše uzdravení dosáhne plnosti, přijmeme-li Ježíše do svého života.

Každého, koho Ježíš uzdravil, také pokaždé vyzval k následování (Mk 10,46–52). Prožila to i Maří Magdaléna, o níž se říká, že byla posedlá. Ježíš ji uzdravil, když z ní vyhnal sedm zlých duchů. Stejně tak duchovně uzdravil

i Samaritánku žijící s mužem, který nebyl jejím manželem. Duchovní znovuzrození zažil i bohatý celník Zacheus, který okrádal lidi. Duchovní uzdravení však ani v jednom případě nestačilo. Bylo zapotřebí dalšího kroku: následovat Ježíše. Maří Magdaléna po svém obrácení provázela Ježíše až na Golgotu, přišla i k jeho hrobu a vytrvale ho hledala. Když se jí zmrtvýchvstalý Ježíš dal poznat, běžela k učedníkům a zvěstovala jim: „Viděla jsem Pána!“ (Jan 20,18). Maří Magdaléna nám ukazuje, že být Ježíšovým učedníkem znamená být zároveň i jeho svědkem. Podobnou proměnu můžeme pozorovat i na osobě Zachea. Nejenže se rozhodl změnit svůj život, ale setkání s Ježíšem ho zasáhlo natolik, že veřejně prohlásil: „Ano, přiznávám, kradl jsem. Ale polovinu svého majetku dám chudým, a pokud jsem někoho podvedl, vrátím mu čtyřnásobek“ (srov. Lk 19,8). Jak je vidět, skutečné obrácení vede pokaždé k dynamickému následování Ježíše.

Slepý Bartimeus, kterého Ježíš uzdravil u bran Jericha, se také vydal za ním (Mk 10,46–52). Poté, co učedníci po zázračném rybolovu takřka nedokázali vytáhnout na břeh síť plnou ryb, Ježíš bezprostředně vyzval Petra: „Následuj mě!“ (Jan 21,19). Ježíš uzdravil nemocného u rybníka Bethzatha, který ho vůbec neznal a pokládal ho za cizince (Jan 5,1–18). Ani když se Ježíš muže zeptal, chce-li se uzdravit, nepřisvědčil. Nepředpokládal, že by to ten neznámý dokázal. Pouze mu odpověděl, že nemá nikoho, kdo by ho odnesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Ježíš ovšem věděl, co udělá, a proto nemocného vyzval: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ Postižený něco takového absolutně nečekal. Ale poslechl, vstal a odešel.

Když přišel později do chrámu a farizeové se ho vyptávali, kdo že ho to uzdravil, odpověděl: „Nevím, kdo to byl. Objevil se u mě cizinec a vyzval mě, abych se zvedl a šel. A po osmatřiceti letech, která jsem prožil ochrnutý u rybníka, jsem dokázal vstát a jít. Ale nevím, kdo je ten, kdo mě to uzdravil.“ Když Ježíš později vyhledal nemocného v chrámě, řekl mu: „Já jsem tě uzdravil. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!“ Uzdravený poznal, že mu pomohl Ježíš. Šel za farizei a sdělil jim, kdo ho uzdravil. I v tomto případě se

z uzdraveného člověka stal učedník, který vydal svědectví o Ježíšovi jako o svém lékaři.

Ježíš uzdravil i muže slepého od narození (Jan 9,1-41). Také v tomto případě farizeové chtěli, aby jim prozradil, kdo že ho uzdravil. Dohadovali se s ním, a dokonce se ho snažili donutit, aby uznal, že vlastně ve skutečnosti nebyl slepý. Uzdravený jim však odpověděl: „Říkejte si, co chcete. Jedno je jisté: předtím jsem neviděl, a teď vidím.“ Vydal tím svědectví o Ježíšovi a přidal ho za svého lékaře. Když ho farizeové nutili znovu a znovu opakovat, jak ho uzdravil, slepý od narození se jich ironicky zeptal: „I vy se chcete stát jeho učedníky?“ Vynadali mu a osopili se na něho: „Ty jsi jeho učedník!“ Podobně se zachovali i k Nikodémovi, který bránil Ježíše před veleradou. Zaútočili na něho: „Nejsi snad i ty z Galileje? Nejsi i ty jeho učedník?“

Vydáváme-li svědectví o Ježíšovi, stáváme se jeho učedníky. Plnosti svého uzdravení dosáhneme tehdy, přijmeme-li Ježíše do života a staneme-li se jeho učedníky.

Proč jít za Ježíšem?

Proč máme následovat Ježíše? Jaký to má smysl? Musíme si uvědomit, že my lidé vždycky jdeme za někým nebo za něčím. Někdo následuje Buddhu, jiný je přívržencem Mohameda, moonovci uznávají doktora Moona, svědkové Jehovovi pana Smithe, jiní některé další zakladatele různých sekt a vyznání.

Ti pak, kdo nevidí smysl v následování konkrétního člověka, řídí se určitým plánem, který přijali za smysl života. Někdo zatouží po bohatství, jiný se snaží získat moc, založit rodinu, postavit dům, přestěhovat se z jednoho místa na jiné, z jednoho státu do druhého a podobně. Ať už jde o plán duchovní, například o život podle zásad určitého náboženství, nebo o plán dočasný, například o snahu dosáhnout úspěchu v kariéře či vykonávat určité povolání, člověk má pokaždé před sebou vizi a těší se na její naplnění. Touží po něčem, co by vyplnilo jeho vnitřní prázdnotu. Nesměřuje-li k žádnému cíli, nemá-li před sebou žádnou vizi, má vážný problém. Ten, kdo neplánuje svou budoucnost, kdo v ničem nenalézá

smysl, postupně zaživa odumírá. Život takového jedince se vyprazdňuje, protože udusil všechno své nadšení, všechnu svou vnitřní energii.

Je tedy dobré mít plán, který lze zhmotnit slovy. Například: chci studovat, abych získal dobré pracovní uplatnění; chci si najít dobré zaměstnání, abych si vybudoval solidní kariéru; chci organizovat různá setkání, abych něco znamenal; chci využít své talenty a charismata, abych byl užitečný. Cílem všech uvedených plánů a vizí je touha být šťastný, žít plnohodnotný život a zachovat si zdraví těla, ducha a duše. Avšak mnohé cesty, na které se vydáváme, bohužel nevedou k pravému a dokonalému štěstí. Vybereme-li si například cestu peněz, jednoho dne jich můžeme mít opravdu hodně, a přesto můžeme prožívat prázdnotu. Vydáme-li se na dráhu popularity, jednoho dne můžeme dosáhnout světových úspěchů, ale naše nitro může zachvátit pocit zbytečnosti a marnosti.

Všimněme si života mnoha slavných zpěváků, populárních herců nebo úspěšných sportovců. Proč mnozí z nich končí dobrovolně život vlastní rukou? Proč mnohým zničily život drogy? Proč mnozí nenašli naplnění, které tak úporně hledali? Stačí si připomenout například zpěváka Michaela Jacksona, herce Heatha Ledgera, fotbalistu Maradonu a další. Jsou to lidé, kteří v životě dosáhli až na vrchol kariéry a domohli se závratného bohatství. Jednoho dne si však uvědomili, že cesta, po které se vydali, jim v nitru zanechala vyprahlost, vnitřní poušť. Proto hledali řešení v drogách, v sexuální nevázanosti, v sebevraždě. Byl to důsledek zklamání a frustrace, kterou bolestně prožívali.

My se však nehodláme hnát za štěstím těmito cestami. Vybrali jsme si jinou cestu, tu, která vede k Ježíšovi. Jsme přesvědčení, že naše srdce neuspokojí popularita, kariéra, ani peníze. Jediný Ježíš nám dokáže dát dokonalé štěstí. Vůbec to ale neznamená, že bychom pohrdali rozhodnutími, do kterých lidé vkládají své naděje. Ty samy o sobě se však nesmí stát smyslem našeho života. Není nic špatného na tom, má-li někdo hodně peněz, ale je na omylu, pokud se domnívá, že peníze naplní jeho srdce pokojem. Není nic špatného na tom, buduje-li si někdo kariéru, ale i on se mýlí, domnívá-li se, že

mu kariéra sama postačí k plnohodnotnému životu. Tyto cíle – popularita, peníze či kariéra – nás mohou uspokojit pouze zčásti, na určitý čas, protože naše duše touží po něčem větším.

Zmíněné cíle tedy samy o sobě nejsou zlé, ale zlými se mohou stát, klademe-li je v životě na první místo. Mohou být zlé, vytvoříme-li si z nich modly. Klaníme-li se modle, naše srdce zůstane prázdné. Klaníme-li se však pravému Bohu, náš život dostává smysl. Proto je důležité se ptát: Koho následuji? Za kým jdu? Klaním se Bohu, nebo modle? Následuji pravého Boha, nebo modlu, falešné božstvo?

Kdo zachrání mé manželství?

Jednou jsem cestou vlakem potkal mladého muže, povoláním účetního, jak vyplynulo z hovoru. Ve vhodném okamžiku jsem mu položil otázku: „Kým je pro tebe Kristus?“ Odpověděl: „Hm, já se o Krista nestarám, nevěřím v něho. Myslím, že ho nepotřebuji, obejdu se v životě bez něho.“ Usmál jsem se a ptal se dál: „Tak v co věříš? Kdo je tvůj bůh?“ A v přátelské atmosféře, která se mezi námi vytvořila, mi víceméně vtipně odpověděl: „No, já věřím ve sport. Mým bohem je sport. Abych byl zcela přesný, je to windsurfing.“ Pak jsme obrátili list a začali mluvit o něčem docela jiném. Přiznal se mi, že je teprve dva roky ženatý, ale jeho manželství se ocitá v troskách. Po těch dvou krátkých letech uvažuje o rozvodu. Zeptal jsem se ho: „Proč se nesnažíš zachránit své manželství? Jsi ještě mladý, když se rozvedeš, zničíš si život. Proč neuděláš něco pro zachování svého manželství?“ Mladý muž odpověděl protiotázkou: „A kdo by tak asi mohl zachránit moje manželství?“ Odpověděl jsem: „Přece tvůj bůh.“ Užasle se zeptal: „Můj bůh? Nemyslím si, že mi windsurfing dokáže zachránit manželství. Právě ten je totiž ničí, protože všechny naše hádky se točí okolo sportu.“

Řekl jsem mu: „Co je to za boha, který ničí tvé manželství, místo aby je chránil? Co je to za boha, který je takový bezmocný, že ti nedokáže pomoci? Říkáš, že tvým bohem je sport, ale jak vidím, pouze tě vede do záhuby.“ Samozřejmě,

nikdo tu nehodlá tvrdit, že sport je něco špatného. Naopak, je zdravý, jenomže stane-li se nám prioritou, modlou, dříve či později nás zničí. Ten mladík se mě zeptal: „Co si myslíte, může mě váš Bůh zachránit? Může váš Ježíš zachránit moje manželství?“ Odpověděl jsem mu: „Zkus to, a sám uvidíš. Dej Bohu šanci, a on zachrání tvé manželství. Pokud mu to dovolíš, pomůže ti.“

Přesně o to jde. Žádná modla nám nepomůže, falešný bůžek nás nezachrání. Jediný, kdo nám může pomoci, je Ježíš, kterého následujeme. Přijmeme-li jeho plán s naším životem, on nás zachrání. Avšak ne tak, že mu budeme říkat, co pro nás má udělat, nýbrž tak, že mu dovolíme uskutečnit jeho plán v našem životě.

Náš život není řízen slepým osudem

Proč si Ježíš přeje, abychom ho následovali? To proto, aby se mohl naplnit jeho plán pro každého z nás. Když nás Bůh stvořil, každého z nás obdařil i jedinečným, originálním plánem. Je to nádherný plán, protože nebeský Otec si pro své dcery a syny přeje jen to nejlepší. Náš život není určován slepým osudem, ale má za úkol odvíjet se podle Božího plánu. Křesťan by se neměl nikdy odvolávat na osud. O osudu mluví pouze psychotronici, přírodní léčitelé, věštci a čarodějníci. Mají přítom na mysli určitou nevyhnutelnost, která se musí stát a které nelze zabránit. I kdybychom se sebevíce namáhali, podle nich se nemůžeme vzepřít osudu ani jej změnit. Tvrdí, že osud předem určuje, budeme-li dobří nebo zlí, a že na nás je pouze podrobit se. Je-li v knize našeho osudu psáno, že máme být dobří, budeme dobří, ale stojí-li tam, že máme být zlí, budeme zlí a zkažení.

Vyznavači osudu tvrdí, že se každý člověk narodil pod určitou hvězdou. S tím se údajně nedá nic dělat, protože osud je jednou provždycky daný. Je-li nám souzeno prožít život v chudobě, nikdy nezbohatneme, ať děláme, co děláme. Máme-li psáno v osudu založit rodinu a následně prožít

nešťastný život v manželství, ani s tím se nedá nic dělat, máme to psáno v osudu. Co se musí stát, stane se. Kdybychom takto slepě věřili v osud, přiznali bychom, že nejsme svobodné bytosti, že nemáme život ve svých rukou a že nám zbývá jediná možnost: trpně čekat, co se stane. Ať bychom se snažili sebevíc, svůj život nedokážeme zlepšit ani zhoršit. Znamenalo by to, že nemáme svobodnou vůli. Jestliže nás tedy Bůh stvořil pro peklo, půjdeme do pekla, stvořil-li nás pro nebe, dostaneme se do nebe. Podobné názory jsou však v příkrém rozporu s učením Písma, jsou naprosto nebiblické.

Bůh má pro nás plán. Už jsme si řekli, že náš život neřídí osud, ale že je pro nás připraven plán. Jsme strůjci svého osudu, máme v rukou dějiny vlastního života. Bůh pro nás vytvořil životní plán a záleží pouze na nás, rozhodneme-li se jeho plán naplnit. Budeme-li se řídit Božím plánem, uspějeme. Rozhodnutí je pouze na nás.

Představme si rodiče, kterým se narodil syn. Přejí si pro něho to nejlepší, a proto plánují, že jednoho dne půjde do školy, potom se přihlásí na univerzitu, obdrží diplom a tak dál. Zajdou tedy do banky, vyberou veškeré úspory a založí účet na jeho jméno. Milují svého syna a s láskou plánují jeho budoucnost. Jenomže co všechno se může stát? Syn odmítne univerzitní studium a peníze, které mu rodiče naspěřili na účet, jednoduše rozhází. Oni sice vytvořili pro svého syna plán, ale jeho přijetí nebo odmítnutí závisí pouze na rozhodnutí jejich potomka. V našem případě syn nerespektoval rodičovský plán.

Podobné je to i s naším vztahem k Bohu - i on pro nás vytvořil nádherný plán. Pouze na nás závisí, zda se jeho plán naplní nebo ne. Na rozdíl od těch, kdo věří v osud, se sami musíme rozhodnout, zda přijmeme nebo odmítneme Boží plán. Ježíš k nám přichází s nabídkou: „Chceš přijmout můj plán, který jsem pro tebe s láskou připravil, nebo budeš následovat jiný plán, který se mnou nemá nic společného?“ Chceme-li být v životě šťastní, měli bychom přijmout Boží plán.

Pro mě konkrétně zněl Boží plán: stát se knězem. Pro jiného může být Božím plánem vstup do manželství a založení rodiny, ať už s dětmi, nebo bez nich. Bůh nás obdařil